

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

De erfenis van Robar
Deel 1
Het geheim van Causton

Proloog

Engeland 1892. Buiten waait een gure wind. Samen met mijn kinderen, Sarah en Robert, zit ik in het salon van mijn landhuis. Robert leest een boek en Sarah is bezig met een handwerkje. De open haard brandt en terwijl ik mijn benen naar het vuur uit strek, denk ik aan mijn man, die een paar weken op zakenreis is. Buiten het knisperen van het haardvuur is het zo stil in de kamer, dat ik even in gedachten verzonken ben. Plots merk ik, dat mijn dochter naast me staat en ook Robert zit me aan te kijken. Ik lach naar hem en wend me tot mijn dochter: “Ja Sarah, wat is er?” vraag ik en ze verrast me volledig als ze me vraagt: “Mama, waar denkt u aan?” “Ja mama, je lijkt zo ver weg met je gedachten.” komt Robert er nu ook bij staan.

“Och, ik dacht aan vroeger, toen ik zelf nog een klein meisje was.” lach ik. Sarah klimt op mijn schoot. “Hé mama, vertel eens wat over vroeger?” bedelt ze. “Ja mama, we weten zo weinig over toen” voegt Robert eraan toe. Hij komt voor me staan en gaat met een plof op de grond zitten, terwijl hij kijkt, alsof hij niet van plan is één stap te verzetten, vooraleer hij alles, maar dan ook alles over vroeger weet. “Ik moet lachen om het gezicht dat hij trekt. “Nu kijk je net als papa.” plaag ik hem, maar meteen valt een groot gevoel van heimwee naar mijn man over mij heen.

“Toe mama, we weten zo weinig over vroeger.” valt Sarah hem bij. “Kan je ons niet vertellen hoe je papa eigenlijk hebt leren kennen?” “Nieuwsgierig Aagje.” plaag ik haar. “Is het dan zo een geheim, dat we het niet mogen weten mama?” kijkt Robert vragend naar me op. Allebei kijken ze me verwachtingsvol aan. “Papa en ik hebben besloten dat we dat verhaal pas op jullie achttiende verjaardag zouden vertellen.” begin ik aarzelend. “We zijn geen kleine kinderen meer.” klinkt het verontwaardigd vanaf de grond, “We zijn al zestien jaar.” “Daar heb je gelijk in, Robert.” geef ik onmiddellijk toe. “Kinderen zijn jullie inderdaad niet meer. Maar ik kan toch moeilijk mijn belofte aan papa verbreken, hoewel...” Peinzend blijf ik even voor me uitstaren en vervolg dan: “... ik het vanavond wel een geschikte avond vind om die geschiedenis aan jullie door te geven.

“Hé, ja mama.” vleit Sarah en ook Robert dringt aan: “We weten zo weinig over toen.” “Vooruit dan maar ...” geef ik me gewonnen. “Maar vanaf nu zal ik mezelf Angie noemen. Zoals jullie weten, is dat mijn echte naam.” Robert en Sarah knikken bevestigend. Ik staar terug in het haardvuur en langzaam keren mijn gedachten terug naar het verleden.

Hoofdstuk 1

Londen 1874. Ik ben twintig jaar. Zo ver moet ik terug gaan om te kunnen begrijpen wat er allemaal gebeurde. Samen met mijn ouders zit ik aan het diner in de keuken van ons huis in Londen. We hadden net gegeten en zijn aan ons dessert bezig. Plots legt papa zijn vork neer en schraapt zijn keel: “Ahum, ahum.” Mama en ik voelen dat papa iets belangrijks wil vertellen. Vlug leggen we ook ons bestek neer en vouwen onze handen in de schoot. Ik kijk naar mama en voel dat er me iets te wachten staat dat mijn leven misschien wel kan veranderen. Maar wat? Dan kijk ik naar papa, die ook al zo vreemd doet. Hij speelt nerveus met het bestek, kucht een paar keer, schraapt dan eens zijn keel, neemt een slokje water en steekt dan eindelijk van wal.

“Angie, je weet dat ik bankier ben en voor één van de grootste banken in Londen werk.” begint hij voorzichtig en ik knik. “Wel, de bank had een tijdje geleden al het plan opgevat om in Amerika een filiaal te openen. Ik zal je niet vervelen met de details, maar het blijkt dat het project momenteel nogal moeilijk verloopt. Hoewel er al een kleine bank staat, zijn de mensen niet echt geneigd om er klant te worden. Daarom heeft mijn bank mij gevraagd, om de mensen die daar al zitten, voor een half jaar te ondersteunen. Eerst vond ik het niet eerlijk tegenover jou en mams om weg te gaan, maar mijn baas had gelukkig meer begrip dan ik had durven dromen en mama mag, zolang ik daar moet zijn, mee op kosten van de zaak.”

Even is het stil in de kamer en ik kijk van papa naar mama. Begrijp ik dat nu goed? Laten ze me alleen achter in Londen om samen gezellig naar Amerika te kunnen gaan? Het lijkt wel alsof papa mijn gedachten kan raden: “We laten je hier niet alleen Angie. Ik heb naar mijn broer Burton in Causton geschreven. Als je wil mag je dat halve jaar gerust bij hem en tante Margareth verblijven. Je zal het daar vast wel leuk vinden. “En waar wonen die?” vraagt Angie, die al opgelucht is, dat ze niet alleen thuis moet blijven. “In Causton.” herhaalt papa, “Een klein dorpje, dat ergens in het Zuid Oosten van Engeland moet liggen, maar niet zo bekend blijkt te zijn.” “Nochtans moet het een mooie streek zijn, met veel landerijen en siertuinen en zelfs een groot park.” vertelt mama. “Ze hebben daar ook personeel dat voor hen zorgt en alles onderhoudt.” zegt papa. “Bovendien schreef oom Burton me dat je daar kunt leren paardrijden. Je hebt dan tijdens je verblijf een eigen paard dat je zelf mag uit kiezen.” “Wat zal je dan als een volleerde amazone bij ons terug komen.” lacht mama. Angie ziet het wel zitten, vooral als ze hoort dat haar gouvernante Judy Frickson met haar zal mee reizen.

Er volgen drukke weken. Het dienstmeisje helpt mama de koffers in te pakken. In huis moet er van alles geregeld worden en mama geeft het personeel instructies over wat er allemaal gedaan moet worden, terwijl ze weg zijn. Ook worden er voorbereidingen getroffen voor Angies verblijf in Causton. Papa schrijft een brief naar haar oom en tante, zodat die weten wanneer ze haar kunnen verwachten.

Ondertussen zorgt Angie dat ze alles heeft ingepakt, wat ze nodig heeft voor haar reis en het verblijf in Causton.

En dan ... is het zo ver. 's Morgens wordt Angie wakker met vlinders in de buik. "Vandaag ga ik naar Causton.", is het eerste wat ze denkt en vlug staat ze op en kleed zich aan. Het ontbijt zelf verloopt sneller dan anders, omdat mama en papa op tijd aan de boot moeten zijn. Toch hebben ze nog heel even tijd om Angie eens apart te nemen.

En omdat ze zo lang wegblijven, hebben ze nog voor een kleine verrassing gezorgd. "Opdat je aan ons zult denken." geeft mama haar als eerste een pakje en daarna komt papa ook met een pakje aanzetten met de woorden: "En dit krijg je van mij." "Het lijkt wel alsof ik jarig ben." zegt Angie verrast en vlug maakt ze beide pakjes open. "Och, je moet maar denken, we zijn zolang weg, dan kan er wel iets extra' s af." knipoogt papa. Met een kleurtje van opwinding haalt Angie uit het eerste pakje een groot boek te voorschijn. En uit het tweede pakje haalt ze een grote zak waarin heel veel vakjes genaaid zijn.

Bij de meeste vakjes is een naam voorzien van een plant, kruid, boomsoort of struik. De rest van de vakjes mag Angie zelf benoemen. "In deze zak kan je plantjes en kruiden opbergen, die je tijdens je wandelingen zal vinden. Zo hoef je dat boek niet iedere keer mee te sleuren." verduidelijkt papa. Angie is zo blij met de cadeautjes dat ze papa en mama wel acht keer bedankt.

"Zul je ons niet vergeten, daar in Causton, Angie?" vraagt mama zacht. "Nee, nooit!" antwoordt Angie en ze klinkt zo vastbesloten dat ze alledrie in de lach schieten."

Enkele ogenblikken later rijdt de koets voor, die mama en papa naar de haven zal brengen. Angie en Judy reizen mee en zullen daar overstappen op de koets die hun naar Causton zal brengen. Mama heeft het moeilijk en ook bij Angie zitten de tranen hoog, maar toch wil ze zich flink houden.

Zelfs papa heeft moeite met spreken als hij haar voor de laatste keer omhelst. Dan gaan ze aan boord. De boot wordt afgemeerd en de stoomfluit geeft het vertreksein. Langzaam vaart de boot weg van de kade. Angie ziet haar ouders aan de reling staan en wuift naar hun met een grote zakdoek, tot het schip nog slechts een klein stipje aan de horizon is. Met betraande ogen draait ze zich om. Judy ziet dat ze het moeilijk heeft en legt troostend een arm om haar schouder. "Gaat het weer kind, afscheid nemen is nooit leuk he." "Nee." zegt Angie flink, na eens krachtig haar neus te hebben gesnoten. "Maar vanaf morgen kan ik af tellen, tot ze terug komen. En wie weet ... is er ginds zoveel te beleven, dat ik misschien wel vergeet dat ze weg zijn." "Dat is een goede instelling." lacht Judy. "Maar nu wordt het tijd, dat we de koets opzoeken, die ons naar Causton zal brengen. Anders geraken we nooit op onze bestemming. Heb jij enig idee, waar we die zullen kunnen vinden, want ik zie hem nog niet staan."

“Ik wel hoor.” giert Angie het plots uit van het lachen. “Waar dan?” kijkt Judy verbaasd in het rond. “Kijk maar.” wijst ze naar een mooie koets met twee prachtige witte paarden ervoor. “Die koetsier ginds houdt een plakkaatje vast met het woord Causton erop. “Och, sukkel, die ik ben.” lacht Judy nu mee en giechelend lopen ze naar de koets. De koetsier maakt een diepe buiging en tot hun groot plezier, vraagt hij zeer deftig: “Juffrouw Fendlewick en juffrouw Frickson, neem ik aan?” “Dat klopt.” knikt Angie lachend. “Dat dacht ik al. Ik ben Patrick, de koetsier van Causton, en ik heb de opdracht gekregen om U beiden veilig naar Causton te brengen. Mag ik U vragen om in te stappen, want het is de bedoeling dat wij over vijf dagen in Causton aan komen.”

Met een galant gebaar opent Patrick de deur van de koets en laat de beide dames instappen. Maar hij zet er zo een gek gezicht bij, dat Angie en Judy het uitproesten. Nog na lachend klimmen ze in de koets. Patrick sluit de deur en springt zelf op de bok. Luid klapt zijn zweep en hij roept: “HOHOP!.” De paarden zetten zich in beweging en beginnen te lopen. Eerst lopen ze nog zachtjes maar dan steeds harder en harder tot de dat de koets met een flinke vaart over de weg rijdt.

“We zijn vertrokken.” roept Angie en knijpt van pure opwinding Judy eens in haar schouder. “Ja, Angie, we zijn onderweg naar Causton, waar we over vijf dagen zullen aankomen.” knikt Judy.

Belangstellend kijkt Angie uit het raam. “Wat is er toch veel te zien in de wereld.” verzucht ze. “Dat mag je wel zeggen.” kijkt ook Judy naar buiten, “Wat zijn er toch in het leven veel mooie dingen waar we dagelijks bijna ongewild aan voorbij gaan.” “Dat zeg je goed.” bevestigt Angie, onderwijl nog steeds naar buiten kijkend.”

Onderweg vervelen Angie en Judy zich niet. Zoals afgesproken, stopt Patrick regelmatig onderweg, zodat Angie samen met Judy kleine tochtjes kan maken. Op die manier verzamelt Angie heel wat nieuwe, voor haar onbekende kruiden en planten.

Als de koets dan weer verder rijdt, heeft ze meer dan tijd genoeg om alles in haar boek te verzamelen en van elk plantje of kruid de naam en de eigenschappen erbij te schrijven, zodat ze weet waarvoor ze deze kan gebruiken.

’s Avonds overnachten ze in een herberg langs de weg, waar ze voldoende rust kunnen nemen en van een uitgebreide maaltijd kunnen genieten, zodat ze de volgende dag steeds fit zijn om hun reis verder te zetten.

Exact vijf dagen na hun vertrek, komen ze aan in Morton, een dorpje dat net voor Causton ligt. “Angie, we zijn in Morton.” maakt Judy haar er zachtjes op attent. Angie die druk bezig was met haar boek, kijkt verbaasd op: “Morton?” “Jawel Morton.” bevestigt Judy.

“Patrick vertelde me deze morgen dat dit het laatste dorpje is voor we Causton binnen zullen rijden.” Opgewonden knikt Angie en samen buigen ze zich belangstellend naar het raam om alles goed te kunnen bekijken.

“Och Judy, moet je eens zien, hoe mooi het hier is.” roept Angie verrukt uit. “Kijk eens, hoe prachtig al die rotsmuurtjes staan tussen die siertuintjes. “Die muurtjes dienen om de tuinen te scheiden, zodat de eigenaars weten, welke grond van hun is.” weet Judy. “Ja, dat zou anders vast niet zo gemakkelijk zijn.” knikt Angie nadenkend. “En moet je daar eens zien.” wijst Judy in de verte. “Kastelen!” roept Angie verrukt uit. “Ik zou het eerder landhuizen noemen.” lacht Judy.

“Misschien is één van de landhuizen wel van mijn oom en tante.” bedenkt Angie. “Dat zou heel goed kunnen.” grinnikt Judy, “En we zullen het snel genoeg te weten komen, want ik denk dat we daar naartoe rijden.”

Judy krijgt gelijk, want even later ment Patrick de koets handig het dorp uit en het lange pad op, dat zich tussen de paarse heidevelden heen kronkelt. Enige tijd later stopt hij inderdaad voor één van de landhuizen. Vlug springt hij van de bok en opent de deur: “We zijn er, eindpunt, dus uitstappen dames.” grinnikt hij en helpt hen uit de koets. In haar haast om alles eens goed te bekijken, rolt Angie bijna uit de koets, want ze kan maar niet genoeg krijgen van alles wat ze te zien krijgt: “Oh Judy, zoveel siertuintjes, en daar is nog een huisje achter het landhuis.” wijst ze.

“Ik denk dat het huisje ginds een koetshuis zou kunnen zijn.” mijmert Judy voor zich uit. Angie gloeit helemaal van opwindning, want een koetshuis, klinkt dat niet geweldig romantisch? “En daar staat een echt prieeltje.” jubelt ze. “Judy, daar ... een zonnwijzer, midden op het grasveld ... zou je daar nu echt op kunnen zien, hoe laat het is?”

Judy en Patrick moeten allebei lachen om Angies enthousiasme. Dan geeft Judy Angie een zetje in de richting van de voordeur. “Kom je mee? Je oom en tante zitten vast al op je te wachten?” Terwijl Angie naar de grote voordeur loopt, kijkt ze met open mond om zich heen. Ze ziet dat de koets op een grote oprijlaan staat die naar de voordeur leidt. Dan huppelt ze de stenen trapjes op naar de voordeur.

Met een harde slag laat ze een grote zware klopper op de deur vallen. Even moeten ze wachten, maar dan horen ze sloffende voetstappen naar de voordeur komen.

De deur gaat open en nu krijgen Angie en Judy toch het gevoel dat ze in één of ander toneelstuk meedoen, want vlak voor hun staat een butler. Hij lijkt zo uit de vorige eeuw weggevlogen te zijn, dat Angie en Judy moeite moeten doen om hun lachen in te houden. Want wat is die butler gek gekleed, hij draagt een broek die in zijn kousen gestopt zit en opgehouden wordt door een paar bretels. Daar bovenop draagt hij een livrei, die wel honderd jaar oud lijkt te zijn. Angie en Judy zien met verbazing, hoe de butler hun zwijgend, van kop tot teen, bekijkt.